

ma hõddata prušin. Minna olen lapse
põlvest sedda visi ülesvõtnud, et ma ei
võita jalgi vina, kuid wahhest enne sõ-
ma-aega, kui mo kõht diete terve ei olle.

Se mees. Jome siis kõino õllut teis-
ne teisega, ja lätki hobboed wahhetama.

Josép. Ma tånnan fa selle ðäude-
est: mul ep olle janno, ja ma ei jo jal-
kui mul janno ei olle. Ja hobbose wah-
hetamissest ma ei olle jalge luggu piddand.
Mul on, Jummal ãnnatud, hobboed,
ni paljo kui mis põlo-harrimissels kat-
vols lähhäv, ja sâlg ja mars on mul fa-
tas ramas.

Se mees. Oh! mul on üks tuhfur-
vain: anga se on üps hobbone! ehk mul-
lest, ehk minna pârroast noela filmast läbbi!
Se olles diete saltsamehhe hobbone! lä-
bi wahhetama!

Josép. Kui sul ni hea hobbone on,
sõbber, miks sa siis sedda lähhäd wah-
het-

hetama? Hea lojus peab maia mehhe
nielest kallis ollema. — Agea ma nî-
win siin wâgga kauaks. Ma fullin üfs-
pâinis üttema, et ma teie errasidt wâl-
ja peâlt, hobboed ja sead ollen küll sse
aianud: ja nia t hisin küllakubjas pal-
luda, et ta nou peaks et rahva milio-
fe ei saaks raisatud. Kus on teie külla-
kubjas?

Se mees. Sedlar ta istub ðille Pan-
no kôrmas; on fa wâhhe wâssind, meh-
hike Küllakubjas aeh!

Küllakubjas. Noe! mis vzia?

Se mees. Siin meie nabrimees tahtis
sinnes just o aiada.

Küllakubjas. Li ke seie, haber, ieto
mo kôrwa! jome kahhelesie! ja aitame
maegusat justto!

Josép. Olle terve omma hea eest!
Odaa mul ep olle sedda aega tånnu: fullin
üfs-pâinis sulle nimri etama, et külla tags-